

Pa ji odgovarja sinko Marko:
 »Teško te ubogati je, majka,
 a še težje te je razžaliti.
 Teško je junaku brez orožja;
 a ker ti veliš mi, draga majka,
 naj doma ostane vse orožje!«

Pa odpaše sabljo damaščanko,
 pa zajaše Marko Šarca konja.
 Kakor lahka ptica zdirja Šarec
 tjakaj v širono Urvino planino.
 — — — — —

Kaj je tamkaj v Urvini planini?
 Je-li snežec, je meglica bela?
 Ni to snežec, ni meglica bela.
 Da je snežec, bil bi skopnel zdavnaj,
 da meglica, bila bi odplula.
 Toda to je vila posestrima,
 ki kraljiča Marka nagovarja:
 »Blagor tebi, pobratime Marko,
 blagor ti, da si ubogal majko,
 da doma si pustil vse orožje,
 ker je nespodobno za junaka,
 da v nedeljo krvco bi prelival.«

Bogumil Gorenjko.

Rožnik.

Ob procesiji.

Zazvonili so zvonovi
 tak slovesno, veličastno,
 tak veselo, miloglasno,
 kakor še nikdar:

Čez polje
 Kristus gre,
 blagoslavlja plan,
 polje, vrt, ravan . . .
 Ž Njim gredo
 zlati angelci

z vrči zlatimi
 in zalivajo
 mlade rožice
 in prepevajo
 rajske pesmice . . .

To zvonili so zvonovi
 tam v zagorski tihi vasi,
 tak slovesno, tak počasi,
 kakor še nikdar . . .

Kresna.

Sveti Janez, pridi k nam,
 cvetja poln je mladí gaj,
 trata lepa je kot raj,
 sveti Janez, pridi k nam!

Deca čaka te težko,
 da te spremi v senčni les;
 da na čast zažge ti kres,
 deca čaka že težko.

Sveti Janez, pridi k nam,
 nate čaka slednji krov,
 da prineseš blagoslov;
 sveti Janez, pridi k nam!

Kresnice.

Kresnice letajo po tratah . . .
 Oj, saj kresnice niso to,
 to so le zlate iskricice!

Ko angelci zažigali
 neba so zlate zvezdice,
 utrnile so se iskricice
 in pale so na zemljičo,
 pa zdaj po tratah svetijo.

Oj, saj kresnice niso to,
 to so le božje iskricice,
 z neba so pale na zemljo!

Bogumil Gorenjko.

